

Warwick Alien Thinline

De enige optie

De elektrische gitaar is duidelijk het vervolg op de akoestische gitaar, maar dat gaat niet op voor de basgitaar. De akoestische basgitaar is niet de voorloper van de elektrische basgitaar. Dus als we de elektrische basgitaar al hebben, wat is dan het nut van een akoestische basgitaar?

Wat is een vraag die elke bassist - die op het punt staat een akoestische bas te kopen - zichzelf mag stellen, want dat is belangrijk voor het vinden van het juiste exemplaar. Waarvoor zou je de akoestische bas willen gebruiken? En waarom wil je dat hij akoestisch is? De ultieme akoestische bas bestaat niet. Er is niet één gemeenschappelijke heilige graal waar elke bassist naar hunkert. Het is namelijk altijd een compromis. Als je de violenfamilie bekijkt, zie je dat het formaat van de klankkast flink groeit van viool naar contrabas. Een klankkast van een akoestische basgitaar moet dus groter en dieper zijn dan een akoestische gitaar. Een hondenhoek op schoot speelt niet comfortabel en daarom zie je akoestische basgitaren in verschillende formaten. Ze maken allemaal de afweging tussen klank en comfort. Dan is er het volgende probleem: volume. Een akoestische bas produceert genoeg volume om zonder een versterker te spelen als je alleen bent. Als er iemand naast je komt zitten met een gitaar, dan ben je al minder hoorbaar.

Met twee gitaren en een cajon zit je er voor spek en bonen bij. Daarom heeft vrijwel elke akoestische bas de aansluitmogelijkheid op een basversterker of PA-systeem.

Picasso

Warwick heeft vast gedacht: als we die bas toch altijd inprikken, laten we er dan voor kiezen om het ontwerp comfortabeler te maken! Het gevolg is de Thinline-versie van de Alien. De vorm is hetzelfde als die van de Alien Standard en de Alien Deluxe, maar een stuk platter. Even tussendoor: het vlaggenschip van de akoestische bassen, de Duitse Warwick Alien, heeft wel een andere body-vorm.

Het uiterlijk van de bas doet z'n naam eer aan. Het is een buitenaards wezen vergeleken met andere, meer klassiek ogende bassen. Het lijkt alsof Picasso bij het ontwerp was betrokken. Opvallend is dat het klankgat op de 'verkeerde' plek zit. Meestal zit deze onder de snaren, maar op deze bas op de hoek van de body, boven het fretboard. Misschien heeft het alleen met esthetiek te maken, maar het komt de klank vast ten goede. Is het beter voor het laag, of zit het dichterbij de oren van de speler, zodat de bas beter hoorbaar is? Ook opvallend is de vleermuisvleugel-vormige brug. Ook dit zal met klankoverdracht op het bovenblad te maken hebben. Boven de E-snaar zit een duimsteun die bijna heel het gat tussen de brug en hals opvult. De hals heeft 24 frets, die niet allemaal even toegankelijk zijn. Door de cutaway kom je makkelijk tot de twintigste fret, maar de body start al bij de veertiende. Er zitten alleen positiemarkeringen op de zijkant van de hals. De kop heeft de bekende Warwick-vorm met de gekantelde stemmechanieken.

Medium scale

De bas voelt comfortabel aan. De hals heeft

een klein beetje last van neck-dive, maar met je duim op de duimsteun gaat deze bas nergens heen. De hals blijkt medium scale - 32 inch, tussen long scale en short scale in - te zijn, terwijl ik tijdens het spelen eerst dacht dat ik een long scale-bas in mijn handen had. De body is dikker dan die van een elektrische bas, maar een flink stuk platter dan veel akoestische bassen. Het voelt alsof je een elektrische hollow body-bas in je handen hebt en dat is fijn als je graag staand speelt. Op de bas zit standaard één bandknop die tevens als jack-uitgang dient. Een tweede bandknop zit in de meegeleverde tas en in de handleiding staat een instructie waar je deze in de body kan schroeven. We gaan niet in testbassen boren, maar ik had graag willen voelen hoe deze bas omhangt. Tijdens een bandrepetitie was ik gedwongen om te blijven zitten, maar ik voelde de aandrang om er mee te gaan staan.

Twee elementen

In tegenstelling tot andere bassen uit de Alien-serie, die een piëzo-element van Fishman hebben, heeft de Thinline zelfs twee elementen! Naast een piëzo-element onder de brug, zit er ook een 'Nanomagnetic'-element van Shadow in het uiteinde van de toets. Op het controlepaneel kan je de balans bepalen tussen de elementen en vind je een toonknop per element. Het is wennen hoe je het geluid goed kan beïnvloeden met deze knoppen, omdat het wat minder vanzelfsprekend is dan één element en een EQ, wat gebruikelijk is bij een akoestische bas. Een toonknop per element is wat beperkt, maar in combinatie met de balansknop kom je een heel eind. Het geluid is solide en goed in balans, van de laagste tot de hoogste noten.

Op het controlepaneel zitten twee knopjes. De één schakelt het signaal uit en zet het ingebouwde stemapparaat aan. De ander is een fase-schakelaar. Het geluid uit je basversterker

- of een monitor - kan er voor zorgen dat het bovenblad mee gaat trillen waardoor het gaat 'rondzingen'. In tegenstelling tot de hoge piep bij microfoons, is dit bij gitaren een lage zoevende toon. Door met dit knopje de fase van je signaal om te draaien, ben je van het probleem af. Omdat het afhankelijk van de afstand tot je versterker is, is er niet één juiste instelling. Als het probleem zich voordoet, dus het knopje indrukken.

Twee uitgangen

Zoals gezegd zit de jackuitgang in de onderste bandknop, maar daarnaast zit nóg een uitgang! Als je beide gebruikt, heeft elk element z'n eigen uitgang en zo ontstaan er meer mogelijkheden. De geluidsman kan beide signalen anders EQ-en en zo het beste uit elk element halen. Soms kan je dat ook zelf doen met een luxe voorversterkerpedaal of versterker. Misschien vind je dat één van de elementen goed werkt door je basversterker, maar wil je de andere naar de PA sturen. Deze mogelijkheid opent veel nieuwe deuren.

We horen akoestische bassen live altijd door het ingebouwde element en dat heeft iets onnatuurlijks. Omdat hij met een elektrische bas moet concurreren, zit er veel meer laag in dan dat uit de klankkast zelf komt en piëzo-elementen hebben altijd heel direct hoog, waardoor het lijkt alsof er een soort vergrootglas op je spel ligt. Daardoor krijgt elke akoestische bas altijd een modern bijsmaakje. Op de momenten dat je verwacht dat je een akoestische bas zou moeten gebruiken, blijkt de sound van elektrische bas beter te passen. Een hollow body-bas met een romige, houterige klank verkies ik boven het meer kille, onnatuurlijke geluid van een akoestische bas.

Goede reden

Als je ergens moet spelen zonder elektriciteit, dan heb je wel een akoestische bas

nodig, maar dan heb je er niks aan dat je hem in kan pluggen. En ik hoop voor je dat je met niet te veel mensen moet samen spelen, want dan ben je niet meer te horen. Dan kan je wat mij betreft beter voor een contrabas kiezen. Is het handig voor thuis dan? Ook daar verkies ik een elektrische bas met klein versterkertje, maar als je met een onversterkte elektrische bas speelt, voel je de trillingen ook wel. Nog steeds geen reden voor een akoestische bas. Is mijn betoog aan dovemansoren gericht en wil je per sé een akoestische bas? Dan heb je daar vast een goede reden voor! Ga je er voornamelijk versterkt mee spelen en vind je comfort en bewegingsvrijheid belangrijk? Dan lijkt het me sterk als je bij een andere bas uitkomt dan de Alien Thinline! ■

Warwick Alien Thinline

Kleur:	naturel, satijn
Lak:	polyester
Body:	sparren top, walnoot zijdes en achterzijde
Hals:	mahonie, gelijmd
Toets:	wengé
Frets:	24, jumbo
Elementen:	Piëzo en nanomagnetisch
Regelaars:	volume, balans, 2x toon
Elektronica:	actief
Brug:	wengé met benen zadel
Stemmechanieken:	Warwick
Hardware:	verchromd
Mensuur:	32 inch
Breedte bij topkam:	38,5 mm
Land van herkomst:	China
Linkshandig:	nee, wel fretloos verkrijgbaar
Extra:	gigbag
Richtprijs:	€ 899,- (€ 949 voor vijfsnaar)

www.warwick.de